

Ingen lever för alltid

Av: Alexandra Alberoth

Kapitel 1 Nyheten

Jag vaknade av att datorn plingade till. Det var från sjukhuset, de hade provsvaren, om två månader va allting slut jag ska dö som fjortonåring och jag kan inte göra någonting. Jag gick ner för trappan och in i sovrummet där mamma fortfarande sov, jag satte mig bredvid henne på sängen och då vaknade hon. Jag tog ett djupt andetag och berättade nyheten.

Det enda hon sa var:

-Varför skulle just du få cancer!

Jag bara grät och kramade henne, det tog inte lång tid innan mamma började gråta.

-Jag älskar dig så mycket Lindy!

-Jag älskar dig mer mamma!

-Nej, jag älskar dig mest gumman!

Ingen sa något mer på en lång stund. Innan mamma tog mod till sig och sa:

-Vi ska göra det bästa av den tiden vi har kvar gumman och tänka på dem vi älskar. Inget varar för alltid älskling det vet du gumman men vi får vara glada för den tiden vi har fått tillsammans, vi visste att den här dagen skulle komma.

-Men mamma, jag vill inte dö, inte än!

-Säg inte så älskling, då börjar jag gråta.

-Jag kommer aldrig mer få se dig
mamma och aldrig mer få känna
dina värmande kramar.
-Jag kommer alltid finnas där för
dig vad som en händer.

Kapitel 2 Ännu en dag närmare
slutet

Jag kommer inte gå till skolan
igen, jag vill inte berätta för mina
kompisar de kommer bli helt
förkrossade. Jag får vara tacksam
för den tiden jag har fått med
dem. Jag har lidit av cancer sen
jag var tio år, så vid det här laget
mår jag inte jättebra men jag mår
inte så dåligt att jag vill dö jag är
nöjd med det livet jag har och
min mamma är mitt allt, utan
henne hade jag redan varit död.

Jag har redan förlorat en del av mitt hjärta min pappa, han dog när jag var fem men jag minns honom fortfarande det är som att det var i går, han dog fast en det var för nio år sedan. Tiden går verkligen fort. Min mamma är mer rädd än jag är, jag har förberedit mig för den här dagen i flera år. Idag ska jag berätta för mina bästa kompisar Clara och Elin, det är mamma, Elin och Clara jag kommer sakna mest.

Jag gråter mest på kvällarna det är bättre på dagarna när jag är med mina kompisar då tänker jag på annat än döden, men på kvällarna är det bara jag och döden i min säng.

-Aj aj aj aj aj aj aj aj aj!
Mamma!

-Jag kommer älskling!
Jag kräktes blod igen, så det fanns inget annat att göra än att åka in till sjukhuset akut.

-Ta henne till rum 114! Ropade personalen på sjukhuset.
Efter ett tag fick de stopp på kräkningarna och de ville prata med mamma i enrum.

-Mamma kom ut gråtande och sa:
-Doktorn har räknat fel, du kommer att dö om fyra dagar. Jag började gråta igen.

-Mamma, jag vill inte!

-Inte jag heller det är bara så det är!

-Aj aj det sticker i mitt hjärta, det känns som knivar.

En doktor kom direkt han sa att det bara gick att göra en operation annars va mitt liv slut här och nu. Doktorn sa att operationen är väldigt riskfull och därför tycker han inte att vi ska chansa! Mamma höll med så nu var det bara att ligga här och vänta på att jag långsamt dör.

Precis då kom doktorn in jätteglad och sa:

-Det finns en operation vi kan göra, vi kan operera i hjärtat men du kommer aldrig kunna röra dig igen du kommer att vara förlamad i resten av ditt liv om operationen går bra men om den inte går bra så kan det här tyvärr vara din sista dag i livet.

-Mamma jag vill chansa, vi kan ju hoppas att det går bra, annars är det ju helt säkert att jag snart kommer att dö.

-Okej vi gör den!

Doktorerna satte genast i gång men operationen fast först sövde de ner mig.

Kapitel 3 Jag glömmer aldrig dig
Någonting gick fel i operationen
och jag skulle dö, det sista jag
tänkte var mamma, jag glömmer
dig aldrig, ingen förtjänar cancer,
jag hörde också min mamma
skrika:

-Nejjjjjj!

Jag kände hur en tår rann ner för
min kind innan jag somnade in
för sista gången!